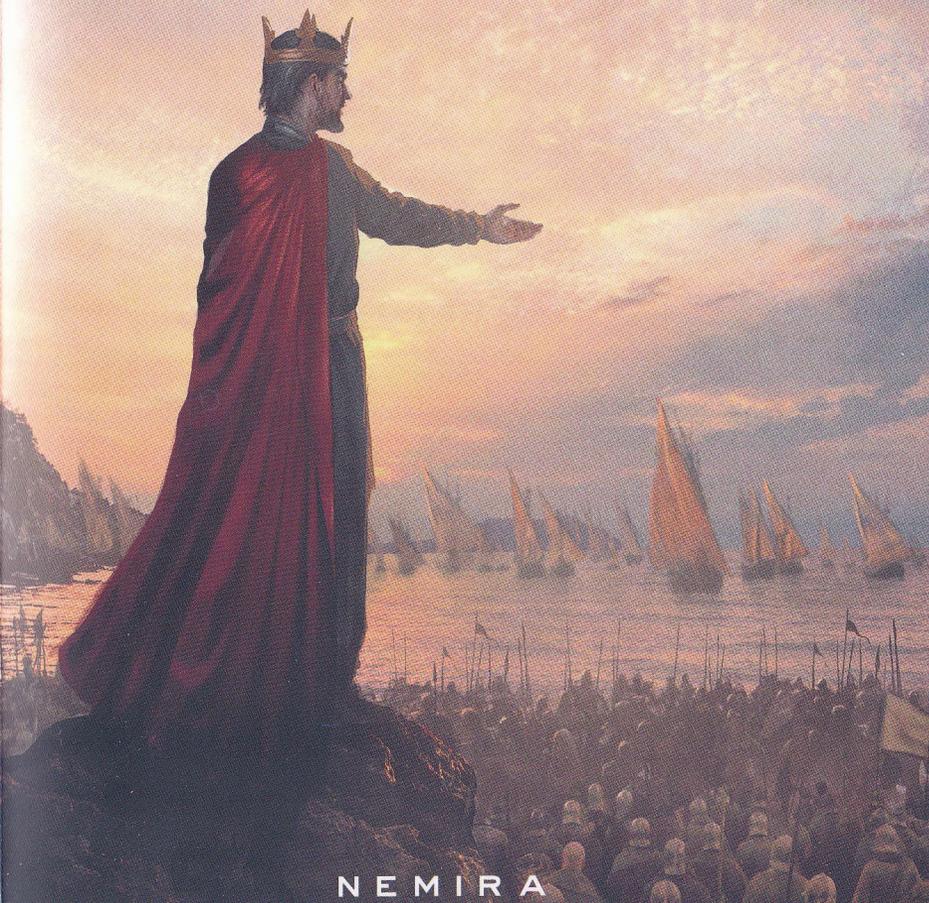

GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 2 • VOL. I

ÎNCLEȘTAREA REGILOR

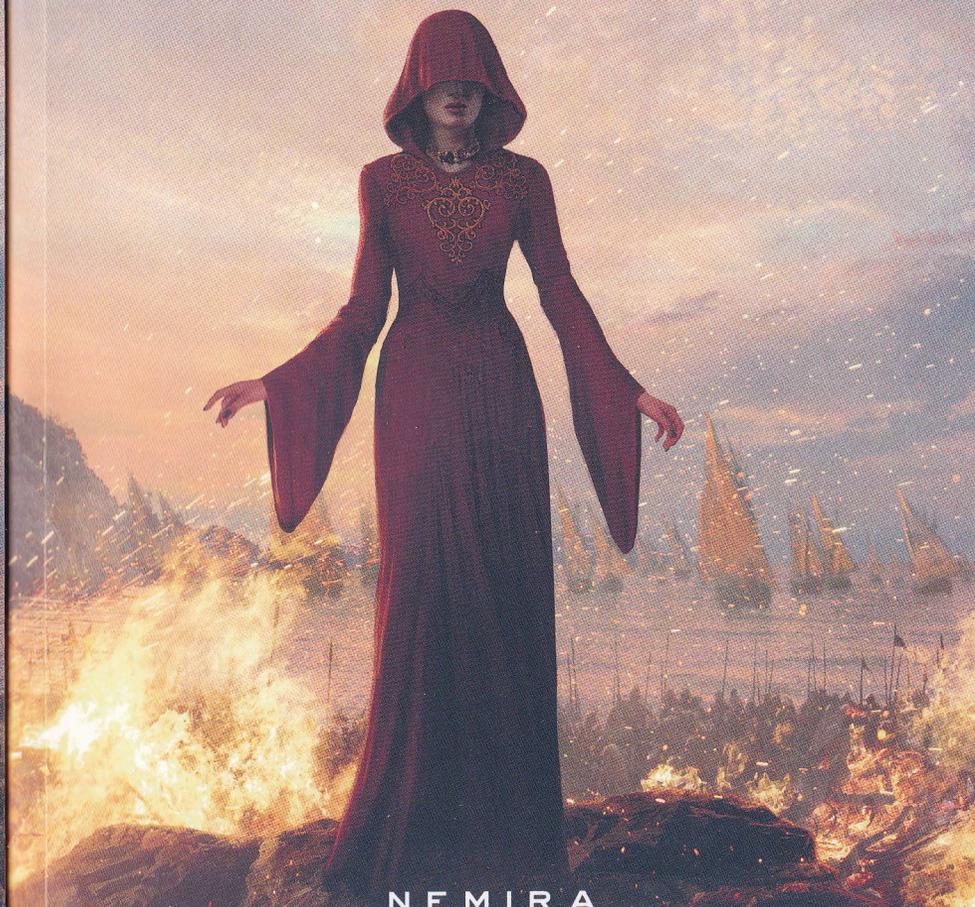

NEMIRA

GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 2 • VOL. II

ÎNCLEȘTAREA REGILOR

NEMIRA

Urzeala tronurilor
Înceștarea regilor
Lureșul săbiilor
Festinul ciorilor
Dansul dragonilor

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013, 2017; *Înceștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013, 2017; *Lureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor*, 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012, 2013), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele șase sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Înceștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Lureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

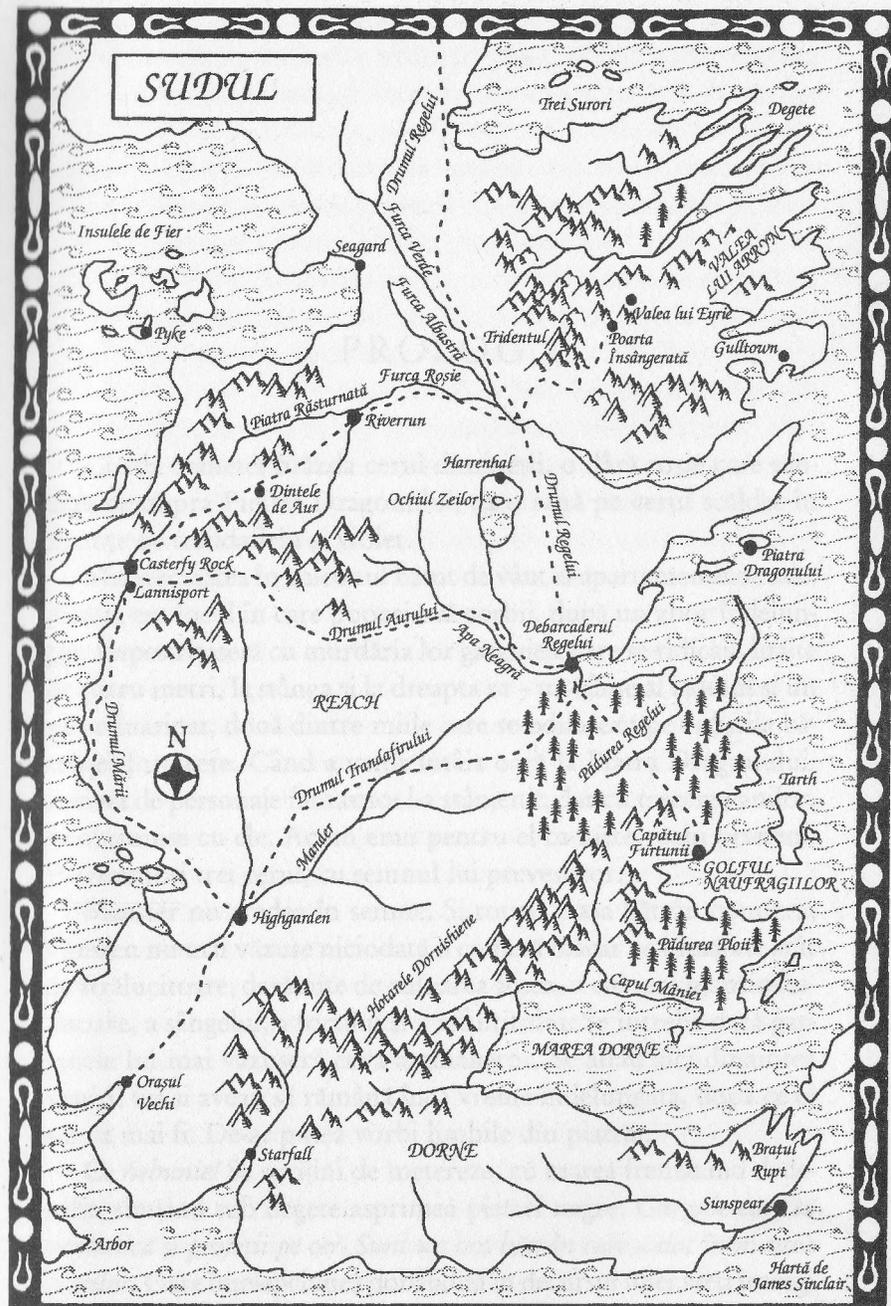
GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 2 • VOL. I

ÎNCEȘTAREA REGILOR

Traducere din limba engleză
 LAURA BOCANCIOS

Ediția a IV-a, revizuită

PROLOG

Coadă cometei brăzda cerul dimineții, o dără roșie care sân-gera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scădat în nuanțe de trandafiriu și violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împeștriseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa – un câine al iadului și un șarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui și aveau să rămână încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească și profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor.* Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi

Îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile? Era un maestru, care a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mințile îi erau pline de superstiții, ca aceea a unui rânduș neștiutor?

Și totuși... și totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterile fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineată înainte, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate astea? îi venea să strige.*

– Maestru Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă*, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

– Ajută-mă să mă așez în scaun și poștește-i înăuntru!

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise șoldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Orașul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă... ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să-i ia locul, și asta mai curând decât și-ar fi dorit...

Îl lăsa pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârțiiilor sale.

– Du-te și cheam-o! Nu e frumos să lași o domnișoară să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită

și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. În spatele ei, săltând și târșându-și picioarele, cu acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârdate tălângi de vite, care, cu fiecă pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

– Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

– Suntem Chip Peticit și cu mine, Maestru. Ochii albaștri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent și pătrat al nobilului ei tată și nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moștenire de când luase vărsat-de-vânt, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji și mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită și moartă, pielea crăpată și cojită, cu pete negre și cenușii, și tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

– Sigur că puteți, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani și era cel mai trist copil pe care îl cunoscuse Maestru Cressen. *Tristețea ei este rușinea mea, gândi bătrânul, un alt semn al eșecului.*

– Maestru Pylos, fii amabil și coboară pasărea din adăpostul corbilor, pentru Lady Shireen.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicos care, deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de șaiszeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni și sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un maestru trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună

cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici slujise, și slujise bine. Cu toate acestea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului și nu se simțise aici cu adevărat acasă. În ultima vreme, când se deștepta din visele-i agitate, în care i se înfățișa, tulburător, femeia roșie, i se întâmpla adesea să nu știe unde se află.

Bufonul își întoarse capul peticit și bălțat pentru a-l privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către cuibul corbilor. Mișcarea făcu tălângile să sune.

– În mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Chiar și pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte și toată memoria. Era moale și foarte gras, se smucea și tremura în fiecare clipă și era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiță urâtă, un bufon trist și cu Maester – trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

– Așază-te lângă mine, copila mea! Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

– Am visat urât, îi răspunse Shireen. Niște dragoni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coșmaruri de când își putea aminti Maester Cressen.

– Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândețe. Dragonii nu pot prinde viață. Sunt ciopliți în piatră, copila mea. În vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ținut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii au dat acestor turnuri forme de dragoni, pentru ca fortăreața lor să pară mai înfricoșătoare, așa cum au împodobit și zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Îi luă mânuța trandafirie în mâna lui firavă și pătată și i-o strânse ușor. Așa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

– Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalla și Matrice vorbeau la fântână, iar Dalla zicea că a auzit-o pe femeia roșie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viață?

Femeia roșie, gândi acru Maester Cressen. Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească și visele fiicei? Va avea o discuție aspră cu Dalla, o va atenționa să nu mai răspândească asemenea povești.

– Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viața. Așteaptă să vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

– Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

– Așa este, domnișoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanțul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forțată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învățătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. În floarea tinereții, îl purtase cu ușurință, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alți corbi, și mai deștepți, crescuți pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul și a declarat în sfârșit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni și șaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

– Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii și nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

– Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă și recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă și mai lungă, dar Maester considera că nu avea niciun sens să sperie copila cu astfel de povești.

Chip Peticit își scutură tălângile.

– În mare este întotdeauna vară, incantă el. Sirenele poartă volbură în păr și țes mânuși din alge argintii. Știu, eu știu, oh, oh, oh!

Shireen chicoti.

– Mi-ar plăcea și mie o pereche de mănuși din alge argintii.

– În mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Știu, eu știu, oh, oh, oh!

– Va ninge cu adevărat? întrebă copila.

– Da, răspuse Cressen. *Dar mă rog să nu ningă vreme de câțiva ani și nici atunci pentru mult timp.* A, iată-l pe Pylos cu pasărea!

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până și Cressen trebuia să recunoască faptul că pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua și mai mare decât orice șoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

– Uite! strigă Cressen.

Corbul își desfăcu aripile, sări în aer și fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

– Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunță Pylos. Cressen încuviință.

– Asta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea își mișcă ușor capul alb în sus și în jos, înclinându-se parcă în fața ei. *Lady, croncăni el, Lady.*

Copila rămase cu gura căscată.

– Vorbește?

– Câteva cuvinte. Cum ți-am spus, sunt deștepte păsările astea.

– Pasăre deșteaptă, om deștept, bufon deștept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deștept, deștept. Începu să cânte. *Umbrelle încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.*

Își zgâlțâia capul cu fiecare cuvânt, iar tălângile prinse de coarne răsunau. Corbul alb țipă și începu să se agite, încercând să se cațere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre cuiburi. Shireen se făcu parcă mai mică.

– Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-l să se oprească!

Și cum să fac asta? se întrebă bătrânul. *Pe vremuri, l-aș fi redus la tăcere pe veci, dar acum...*

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Steffon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsisese la Volantis, dincolo de Marea Îngustă. Regele – bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun – îl trimisese să caute mireasă pentru Prințul Rhaegar, care nu avea nicio soră de măritat. *Am găsit un bufon minunat, îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. E doar un băiețandru, dar e ager ca o maimuță și isteț cât o duzină de curteni. Face jonglerii, șarade și scamatorii și știe să cânte frumușel în patru limbi. I-am cumpărat libertatea și sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el și probabil, cu timpul, va reuși chiar să-l învețe pe Stannis să râdă.*

Amintirea acelei scrisori îl întristă pe Cressen. Nimeni nu îl învățase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puțin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neașteptate, șuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că își merită numele. Galera cu două catarge a stăpânului, *Mândria Vânturilor*, s-a sfărâmat în fața castelului său. De pe parapete, cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcațiunea tatălui lor se izbește de stânci și e înghițită de ape. O sută de vâslași și mateloți s-au scufundat împreună cu Lordul Steffon Baratheon și soția sa și, zile în șir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalți, să ajute la identificarea morților. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită și presărată cu nisip ud. Cressen l-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy l-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruța funerară, băiatul a scuipat apă și s-a ridicat. Până în ziua morții, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea înțepenită.

Nimeni nu și-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă l-a învățat să respire sub apă în schimbul sămânței sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteț, deștept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul și mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea

dovadă de istețime. Cu toate astea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privința identității sale. În Orașul Liber Volantis era obiceiul ca fețele sclavilor și ale servitorilor să fie tatuată. De la gât și până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestrițe, roșii și verzi.

– Naufragiatul e nebun și suferind și nu e de folos nimănui – lui însuși, cel mai puțin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu lapte de mac. Un somn fără dureri și, cu asta, gata. Ți-ar mulțumi, dacă ar avea înțelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat și, în cele din urmă, a avut câștig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-și dădea seama nici acum, după atâția ani.

– *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze, cânta bufonul întruna, legănându-și capul și făcând tălângile să zornăie și să răsune. Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a țipat. Stăpâne, stăpâne, stăpâne!*

– Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prințesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine își poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu-l vom mai auzi. *Poate cânta frumusețel în patru limbi*, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe ușă.

– Maester, să-mi fie cu iertare.

– Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de așteptat ca Pylos să facă așa ceva.

– Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să știi îndată.

– Davos... Aseară, zici. Unde este?

– Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lordul Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-l aibă alături și să-i asculte sfaturile.

– Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. Își desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. Îmi cer iertare, domnișoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi

brațul! Sunt prea multe scări în castel și mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agaseze pe mine.

Shireen și Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se sătură de pasul târșăit al bătrânului și țâșni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat și tălângile zornăind nebunește.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, își aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiiau și huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el, aveau de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare și interioare, cu străjerii, garguiele și cu porțile lor negre de fier, și de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii cu oase șubrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stanis nu avea de gând să vină la el, așa că Maester se supuse la acest supliciu. Îl avea pe Pylos drept ajutor și îi era recunoscător pentru asta.

Târșându-și picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin fața unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o priveliște impunătoare asupra curții interioare, a zidului exterior și a satului de pescari de dincolo. În curte, arcașii trăgeau la țintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul”. Săgețile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oștirea care își așezase tabăra afară. Aerul dimineții era încețos de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau așezați pentru a mânca de dimineată sub stindardele stăpânilor. Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înșesat de corăbii. Nicio navă care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece. *Furia* Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslași, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele și luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din fața Tobei Furtunii îi cunoșteau pe maestri după înfățișare și îi lăsară să treacă.

- Așteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.

- E mult de urcat, Maester.

Cressen zâmbi.

- Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le știu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se opri să-și tragă sufletul și să-și ostoiască durerea din șold, când auzi scrâșnetul cizmelor pe piatră și se pomeni față în față cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunț, cu obârșia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare și de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă și peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui și părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălțată din abundență cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănușă de piele.

- Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?

- În întunericul dimineții. Momentul meu preferat.

Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie pe timp de noapte măcar pe jumătate la fel de bine ca Davos Mână Scurtă. Înainte ca Lordul Stannis să-l ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut și mai perfid contrabandist din toate cele Șapte Regate.

- Și?

Bărbatul clătină din cap.

- Este așa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-l iubesc.

Nu, gândi Cressen, și nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puțin... da, doar puțin țicnit, și totuși, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.

- Ai vorbit cu toți?

- Cu toți? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc acești oameni de viță. Pentru ei, voi fi mereu Cavalerul Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele, de la ultima articulație, toate

în afară de degetul mare. Mâncam împreună cu Gulian Swann și cu bătrânul Penrose, iar cei din Casa Tarth au căzut de acord să ne întâlnim la miezul nopții, într-un crâng. Ceilalți... ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly. Bryce cel Portocaliu, din Garda Curcubeului.

- Garda Curcubeului?

- Renly și-a făcut propria gardă regală, explică fostul contrabandist, dar cei șapte membri ai ei nu sunt îmbrăcați în alb. Fiecare are veșmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Baratheon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veșminte noi. Chiar și pe când era copil, Renly iubise culorile vii și materialele bogate și mai iubise și jocurile. „Privește-mă!“, obișnuia să strige în timp ce alerga rânzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Privește-mă, sunt un dragon!“, sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor!“, sau „Privește-mă, sunt zeul ploii!“

Băiețelul îndrăzneț, cu părul negru și ochi surzători, era acum bărbat, avea douăzeci și unu de ani și continua să-și joace jocurile. *Privește-mă, sunt rege, gândi Cressen cu tristețe. Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, știi oare ce faci? Și dacă ai ști, ți-ar păsa? Mai există cineva care ține la el, în afară de mine?*

- Și ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.

- Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alții au vorbit fără ocolișuri, unii mi-au adus scuze, alții promisiuni, iar unii doar au mințit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.

- Nu i-ai putut aduce nicio speranță?

- Doar false speranțe, iar eu nu fac așa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen își aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cuce- rind marea oștire a Lorzilor Tyrell și a lui Redwyne. Până și ma- rea se ridicase împotriva lor, vegheată zi și noapte de galerele lui

Redwyne, cu stindardele purpurii ale Arborelui fălfăind în vânt. La Capătul Furtunii, caii fuseseră de mult mâncați, câinii și pisicile dispăruseră, iar garnizoana ajunsese să-și potolească foamea cu rădăcini și șobolani. Atunci a venit o noapte cu lună nouă și nori negri ce ascundeau stelele. La adăpostul întunicului, Davos, contrabandistul, a forțat blocada lui Redwyne și stâncile Golfului Naufragiilor deopotrivă. Mica lui corabie avea carena neagră, pânzele negre, vâsle negre și o cală ticsită cu ceapă și pește sărat. Destul de puțin, dar a ținut în viață garnizoana suficient ca Eddard Stark să ajungă la Capătul Furtunii și să pună capăt asediului.

Lordul Stannis l-a răsplătit pe Davos cu pământuri alese la Capul Mâniei, cu o mică fortăreață și cu onorurile de cavalier..., dar a decretat, de asemenea, că acesta va plăti fiecare an de tâlhărie cu câte o falangă de la fiecare deget al mâinii stângi. Davos se învoise, cu condiția ca Stannis însuși să țină cuțitul. Nu accepta niciun fel de pedeapsă din mâini mai puțin nobile. Stăpânul a folosit un satâr de măcelar, cel mai bun, ca să taie curat și cu precizie. După această întâmplare, Davos a ales numele de *Seaworth*, Comoara Mării, pentru noua sa reședință, și ca blazon a adoptat o corabie neagră pe un fundal gri-deschis – cu o ceapă desenată pe pânze. Fostului tâlhar îl plăcea să spună că Lordul Stannis i-a făcut un hatâr că i-a lăsat de curățat și tăiat cu patru unghii mai puțin.

Nu, gândi Cressen, un om ca acela nu ar da false speranțe, nici nu ar îndulci adevărul.

– Ser Davos, adevărul poate avea un gust amar, chiar și pentru un om puternic ca Lordul Stannis. Se gândea mereu la întoarcerea la Debarcaderul Regelui, în deplinătatea puterilor sale, ca să zdrobească dușmanii și să-și revendice ceea ce îi aparținea de drept. Însă acum...

– Dacă își duce oastea firavă la Debarcaderul Regelui, o va condamna la moarte. Nu are destule oștiri. Atâta lucru i-am spus și eu, dar știi cât de mândru e. Davos își ridică mâna înmănușată. Îmi vor crește degetele înapoi înainte ca omul acela să se plece în fața rațiunii.

Bătrânul oftă.

– Ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să mă alătur glasului tău. Încet, își reluă urcușul. Locul de refugiu al Lordului Stannis era o încăpere mare, circulară, cu pereți zidiți din piatră neagră și patru ferestre înguste care dădeau către cele patru puncte cardinale. În mijlocul încăperii se afla o masă imensă, de la care i se trăgea și numele, o bucată mare de lemn sculptat, făcută la porunca lui Aegon Targaryen, în perioada anterioară Cuceririi. Masa Pictată măsoara mai bine de cincisprezece metri în lungime și, probabil, jumătate pe atât în lățime în punctul cel mai larg, însă avea mai puțin de un metru și jumătate în partea cea mai îngustă. Tâmplarii lui Aegon îi dăduseră forma tărâmului Westeros, tăind cu fierăstrăul fiecare golf și fiecare peninsulă, până ce nu a mai rămas nicio margine dreaptă. Pe suprafața mesei, înnegrită de aproape trei sute de ani de lăcuire, erau pictate cele Șapte Regate, așa cum fuseseră ele pe vremea lui Aegon, râuri și munți, castele și orașe, lacuri și păduri.

În cameră se afla un singur scaun, poziționat cu grijă exact în locul pe care Piatra Dragonului îl ocupase pe coasta Westeros, și ridicat astfel încât să ofere o imagine de ansamblu asupra tablei. În scaun ședea un bărbat îmbrăcat cu un surtuc de piele strâns legat pe lângă trup și pantaloni din lână aspră, maro. Când Maester Cressen intră, bărbatul își ridică privirea.

– Știam că *tu* vei veni, bătrâne, fie că te chem sau nu. Nu era nici urmă de căldură în glasul lui; arareori era.

Stannis Baratheon, Lord al Pietrei Dragonului și, prin grația zeilor, moștenitor al Tronului de Fier al celor Șapte Regate ale Westerosului, avea umerii largi și brațele musculoase, o față întinsă și un trup încordat care aminteau de pielea de animal uscată la soare, dură ca oțelul. *Aspru* era cuvântul pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre Stannis și chiar aspru era. Deși nu împlinise încă treizeci și cinci de ani, pe cap îi mai rămăsese doar o dără de păr negru, în spatele urechilor, ca umbra unei coroane. Fratele său, răposatul Rege Robert, își lăsase barbă în ultimii ani de viață. Maester Cressen nu îi văzuse barba niciodată, dar se spunea că avea un aspect sălbatic, era deasă și fioroasă. În replică parcă, Stannis își purta barba scurtă și deasă. Se întindea ca o umbră neagră-albăstrui de-a

lungul pomeților osoși și al maxilarului pătrat. Ochii lui erau ca niște răni deschise sub sprâncenele stufoase, de un albastru întunecat ca marea în noapte. Gura lui l-ar fi adus la disperare până și pe cel mai vesel dintre bufoni; era o gură făcută să se încrunte, să se strâmba și să formuleze ordine tăioase, cu buzele subțiri și palide și mușchii încordați, o gură care uitase să zâmbescă și nu știuse niciodată să râdă. Uneori, în noapte, când lumea devenea foarte tăcută și liniștită, Maester Cressen avea impresia că îl aude pe Lordul Stannis scrâșnind din dinți, în cealaltă aripă a castelului.

– Pe vremuri m-ai fi trezit, spuse bătrânul.

– Pe vremuri erai tânăr. Acum ești bătrân și bolnav și ai nevoie de somn. Stannis nu învățase să-și îndulcească vorbele, să disimuleze sau să flateze, el spunea ceea ce gândea și cei cărora nu le plăcea felul lui de a fi puteau să se ducă naibii.

– Știam că vei afla destul de curând ce are de spus Davos. Tu afli întotdeauna, nu-i așa?

– N-aș fi de niciun folos dacă nu aș afla, răspunse Cressen. L-am întâlnit pe Davos pe scări.

– Și ți-a spus totul, presupun. Ar fi trebuit să-i tai limba odată cu degetele.

– Atunci ți-ar fi fost un prost mesager.

– Mi-a fost oricum un prost mesager. Lorzii Furtunii nu vor să se ridice alături de mine. Se pare că nu mă plac, iar justetea cauzei mele nu înseamnă nimic pentru ei. Cei lași vor sta în spatele zidurilor și vor aștepta să vadă cum bate vântul și cine e pe cale să câștige. Cei curajoși s-au declarat deja de partea lui Renly. De partea lui *Renly!* Scuipă numele, de parcă ar fi avut otravă pe limbă.

– Fratele tău a fost Lordul Capătului Furtunii mai bine de treisprezece ani. Acești lorzi au jurat să fie stegarii *lui*.

– *Ai lui*, izbucni Stannis, când, de drept, ar trebui să fie stegarii mei. Nu am cerut niciodată Piatra Dragonului. Nu am vrut-o. Am preluat-o fiindcă dușmanii lui Robert erau aici, iar el mi-a ordonat să-i scot afară. I-am construit flota și i-am făcut treaba, supus cum trebuie să fie un frate mai mic față de cel mare, așa cum ar fi trebuit să fie și Renly față de mine. Și care au fost mulțumirile lui Robert?

Pe mine mă numește Lord al Pietrei Dragonului și lui Renly îi dă Capătul Furtunii cu tot cu proprietățile lui. Capătul Furtunii a aparținut Casei Baratheon timp de trei sute de ani, de drept ar fi trebuit să-mi revină mie când Robert a preluat Tronul de Fier.

Era o amărăciune veche, resimțită profund, acum mai mult ca oricând. Aici era miezul slăbiciunii stăpânului, căci Piatra Dragonului, deși era veche și puternică, avea influență doar asupra câtorva lorzi neînsemnați, ale căror teritorii, insule stâncoase, erau prea slab populate ca să adune oamenii de care avea nevoie Stannis. Chiar și cu mercenarii pe care îi adusesese peste Marea Îngustă, din Orașele Libere Myr și Lys, oștirea așezată dincolo de ziduri era mult prea mică pentru a doborî puterea Casei Lannister.

– Robert ți-a făcut o nedreptate, răspunse prudent Maester Cressen, dar a avut motive întemeiate. Piatra Dragonului fusese de multă vreme reședința Casei Targaryen. Avea nevoie de tăria unui bărbat pentru a domni acolo, iar Renly era doar un copil.

– El e și acum un copil, afirmă Stannis, iar furia din glasul său răsună în sala goală, un copil care se gândește să-mi smulgă coroana de pe frunte. Ce a făcut Renly vreodată ca să câștige un tron? Stă în consiliu și face glume cu Degețel, iar la turniruri își pune superba armură și se lasă doborât de pe cal de unul mai bun ca el. Asta îl caracterizează pe fratele meu Renly, care crede că ar trebui să fie rege. Te întreb, de ce m-au pedepsit zeii cu *frății*?

– Nu pot răspunde în locul zeilor.

– Foarte rar dai răspunsuri în ultimul timp, pare-mi-se. Cine îi e maester lui Renly? Poate că ar trebui să trimit după el. Poate că mi-ar plăcea mai mult sfatul lui. Ce crezi că a spus acest maester când fratele meu a hotărât să-mi fure coroana? Ce sfaturi i-a oferit colegul tău acestui trădător de-un sânge cu mine?

– M-aș mira dacă Lordul Renly ar cere vreun sfat, Înălțimea Ta.

Cel mai mic dintre cei trei fii ai Lordului Steffon devenise un om curajos, dar nechibzuit, care acționa mai degrabă sub impuls decât calculat. Prin asta și prin multe altele se asemăna cu fratele său Robert și era complet diferit de Stannis.

– Înălțimea Ta, repetă Stannis cu amărăciune. Îți râzi de mine, vorbindu-mi ca unui rege, dar al cui rege sunt eu? Piatra Dragonului și câteva stânci în Marea Îngustă, iată regatul meu. Coborî treptele scaunului pentru a sta în fața mesei, lăsându-și umbra să cadă peste gura Izvorului Apei Negre și a pădurii pictate, unde se afla acum Debarcaderul Regelui. Rămase acolo, cu gândul la tărâmul pe care voia să-l revendice, atât de aproape, să-l atingi cu mâna, și totuși atât de departe. Diseară am să cinez cu lorzii mei stegari, atâția câți sunt: Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, toată neînsemnata lor adunare. Slabă recoltă, dacă e să spunem adevărul, dar ei sunt ceea ce mi-au lăsat frații mei. Acel pirat din Lys, Salladhor Saan, va veni cu ultimele socoteli pentru ceea ce-i datorez, iar Morosh din Myr mă va agasa cu discuții despre marea și vijelii de toamnă, în timp ce Lordul Sunglass va mormăi pios despre voința celor Șapte. Celtigar va dori să știe care Lorzi ai Furtunii ni se vor alătura. Velaryon va amenința că-și duce oștenii acasă dacă nu atacăm imediat. Ce le pot spune? Ce trebuie să fac acum?

– Adevărații tăi dușmani sunt Lannisterii, stăpâne, răspuse Maester Cressen. Dacă tu și fratele tău ați face front comun împotriva lor...

– Nu voi trata cu Renly, spuse Stannis pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Nu, atât timp cât își spune rege.

– Atunci nu cu Renly, cedă Maester. Stăpânul lui era mândru și neînduplecat: când lua o decizie, nimic nu o putea schimba. Și alții ar putea să servească nevoilor tale. Fiul lui Eddard Stark a fost proclamat Rege în Nord, cu toată puterea de la Winterfell și Riverrun în spate.

– Un băiat necopt, spuse Stannis, și încă un fals rege. Iar eu să accept un regat fărâmițat?

– Cu siguranță o jumătate de regat e mai bună decât nimic, spuse Cressen, și, dacă îl ajuți pe băiat să răzbune uciderea tatălui său...

– De ce ar trebui să-l răzbun eu pe Eddard Stark? Nu a însemnat nimic pentru mine. O da, *Robert* l-a iubit, poți fi sigur. L-a iubit ca pe un frate. Oare cât de des am auzit asta? *Eu* eram fratele lui, nu Ned Stark, dar nu ți-ai fi dat seama niciodată, judecând

după felul în care mă trata. I-am păstrat Capătul Furtunii, privind cum oameni de treabă mor de foame în timp ce Mace Tyrell și Paxter Redwyne se ospătau dincolo de zidurile mele. Mi-a mulțumit Robert? Nu. I-a mulțumit lui *Stark*, pentru că a ridicat asediul când ajunsesem la șobolani și ridichi. Am alcătuit o armată, la porunca lui Robert, am preluat Piatra Dragonului în numele lui. Oare mi-a luat mâna și mi-a spus: *Bravo, frățioare, ce m-aș fi făcut fără tine?* Nu, m-a învinuit că l-am lăsat pe Willem Darry să-i răpească pe Viserys și pe copil, de parcă i-aș fi putut opri. Am stat în consiliul său timp de cincisprezece ani, ajutându-l pe Jon Arryn să-i conducă regatul, în timp ce Robert a băut și s-a destrăbălat, dar când a murit Jon, oare fratele meu m-a numit Mâna lui? Nu, a alergat la scumpul lui prieten Ned Stark și i-a oferit lui această onoare. Și puțin bine le-a făcut decizia asta amândurora.

– Ce-a fost a fost, stăpâne, spuse cu blândețe Maester Cressen. Multe nedreptăți ți s-au făcut, dar trecutul e țărână. Viitorul mai poate fi cucerit, dacă te unești cu cei din neamul Stark. Mai sunt și alții pe care i-ai putea chema. Ce părere ai despre Lady Arryn? Dacă regina i-a ucis soțul, cu siguranță va dori să i se facă dreptate. Are un fiu, moștenitorul lui Jon Arryn. Dacă i-ai da-o pe Shireen în căsătorie...

– Băiatul e slab și bolnăvicios, obiectă Lordul Stannis. Până și tatăl lui și-a dat seama de asta când mi-a cerut să-l primesc la Piatra Dragonului. Poate i s-ar fi potrivit o slujbă de paj, dar acea blestemată femeie Lannister l-a otrăvit pe Lordul Arryn înainte ca acest lucru să se poată realiza, iar acum Lysa îl ascunde în Eyrie. Nu se va despărți niciodată de băiat, ți-o jur.

– Atunci trebuie să o trimiți pe Shireen la Eyrie, îl imploră Maester. Piatra Dragonului este un cămin mohorât pentru un copil. Lasă-l pe bufon să meargă cu ea, ca să aibă în preajmă o figură cunoscută.

– Cunoscută și hidoasă. Stannis încruntă o sprânceană, gânditor. Totuși... poate că merită încercat...

– E nevoie ca stăpânul de drept al celor Șapte Regate să cerșească ajutor de la văduve și uzurpatori? Întrebă tăios un glas de femeie.

Maester Cressen se întoarse și își plecă ușor creștetul.

– Doamna mea, spuse el, mâhnit că nu o auzise intrând.

Lordul Stannis se încruntă.

– Eu nu cerșesc. De la nimeni. Fă bine și ține minte, femeie!

– Mă bucur să aud asta, stăpâne.

Lady Selyse era la fel de înaltă ca soțul ei, cu trupul slab și fața uscățivă, cu urechi proeminente, un nas ascuțit și o ușoară umbră de mustăcioară deasupra buzei. Și-o smulgea zilnic și o blestema cu regularitate, dar reapărea mereu, cu încăpățânare. Avea ochii spălăciți, gura uscată și vocea stridentă. Vorbi acum cu glasul ei spart:

– Lady Arryn îți datorează supunere, la fel și cei din neamul Stark, fratele tău Renly și toți ceilalți. Tu ești adevăratul lor rege. Nu s-ar cuveni să te rogi și să te târguiești cu ei pentru ceea ce este al tău de drept, prin harul Zeului.

Zeu, spusese, *nu zei*. Femeia roșie o cucerise, trup și suflet, îndepărtând-o de la zeii celor Șapte Regate, vechi și noi, pentru a-l slăvi pe cel pe care ei îl numeau Stăpânul Luminii.

– Zeul tău poate să-și păstreze harul, spuse Lordul Stannis, care nu împărțasea noua credință înflăcărată a soției sale. De săbii am eu nevoie, nu de binecuvântări. Ai pe undeva ascunsă vreo armată despre care nu mi-ai spus? Nu era pic de afecțiune în tonul lui. Stannis nu se simțise niciodată în largul lui în compania femeilor, nici măcar a propriei soții. Când fusese plecat la Debarcaderul Regelui, să ia parte la consiliul lui Robert, o lăsase pe Selyse la Piatra Dragonului, cu fiica lor. Scrisorile lui fuseseră puține la număr, vizitele și mai puține; își făcea datoria în patul conjugal o dată sau de două ori pe an, dar fără plăcere, iar fiții la care sperase cândva nu veniseră niciodată.

– Frații, unchii și verii mei au oștiri, îi spuse Selyse. Casa Florent va veni sub stindardul tău.

– Casa Florent poate să scoată la luptă două mii de săbii, în cel mai bun caz. Se spunea că Stannis cunoaște forța fiecărei Case din

cele Șapte Regate. Iar tu ai cu mult mai multă încredere în frații și în unchii tăi decât mine, doamna mea. Pământurile Casei Florent sunt mult prea aproape de Highgarden ca unchiul tău să riște să stârnească mânia lui Mace Tyrell.

– Mai există o cale. Lady Selyse veni mai aproape. Privește pe fereastră, domnul meu. E un semn pe care îl așteptai, înscris pe cer. Roșu e semnul, roșu ca flacăra, roșu ca inima arzătoare a adevăratului zeu. Este stindardul *lui* – și al tău! Uite cum se desfășoară pe cer, ca răsuflarea fierbinte a unui dragon, iar tu ești Stăpânul Pietrei Dragonului. Înseamnă că vremea ta a sosit. Nimic nu e mai sigur decât asta. Ești hărăzit să pleci de pe această stâncă pustie, așa cum, cândva, a plecat pe mare Aegon Cuceritorul, să măhuri totul în calea ta, așa cum a făcut el. Trebuie doar să rostești un cuvânt și să îmbrățișezi puterea Stăpânului Luminii.

– Câte săbii va pune Stăpânul Luminii în mâna mea? Întrebă Stannis din nou.

– Câte ai nevoie, promise soția lui. Săbiile de la Capătul Furtunii și de la Highgarden, pentru început, și toți lorzii lor stegari.

– Davos ți-ar spune altceva, zise Stannis. Acele săbii i-au jurat credință lui Renly. Îl iubesc pe fermecătorul meu frățior, așa cum l-au iubit cândva pe Robert... și cum nu m-au iubit niciodată pe mine.

– Da, răspunse ea, dar dacă Renly ar muri...

Stannis o privi pe doamna lui printre gene, până ce Cressen nu mai putu să tacă:

– E de neconceput, Înălțimea Ta, oricâte nebunii a comis Renly...

– *Nebunii*? Eu le numesc acte de trădare. Stannis îi întoarse spatele soției sale. Fratele meu este tânăr și puternic și are în jurul lui o imensă armată și pe acei cavaleri ai curcubeului.

– Melisandre s-a uitat în flăcări și l-a văzut mort.

Cressen era oripilat.

– Fratricid... Stăpâne, este un lucru *rău*, de neconceput... te rog, ascultă-mă!

Lady Selyse îl măsură cu privirea.

- Și ce-i vei spune, Maester? Cum poate să câștige jumătate de regat dacă merge la cei din neamul Stark în genunchi și i-o vinde pe fiica noastră Lysei Arryn?

- Ți-am auzit sfatul, Cressen, spuse Lordul Stannis. Acum vreau să-l aud pe al ei. Poți pleca.

Maester Cressen făcu o plecăciune, coborându-și un genunchi înțepenit. Simțea în spate privirea lui Lady Selyse, în timp ce străbătea camera, târșâindu-și încet picioarele. În momentul când ajunse în josul scârilor, tot ce mai putea face era să se țină pe picioare.

- Ajută-mă! îi ceru lui Pylos.

Când ajunse înapoi la loc sigur, în camera lui, Cressen îi spuse tânărului că poate să plece și ieși, schiopătând, pe balcon, să stea cu garguiile lui și să privească îndelung marea. Una dintre navele de război ale lui Salladhor Saan brăzda marea în preajma castelului, cu carena în dungi viu colorate sfărtecând apa verde-cenușie, în timp ce vâslele se ridicau și coborau. O urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de promontoriu. *De-ar putea să dispară atât de ușor și temerile mele!* Trăise atât de mult doar pentru asta?

Când un maester își punea colanul la gât lăsa la o parte speranța de a avea copii, dar Cressen se simțise adesea ca un tată. Robert, Stannis, Renly... trei fii crescuse după ce marea furioasă îl revendicase pe Lordul Steffon. Făcuse o treabă atât de proastă, încât trebuia să-l vadă pe unul ucigându-l pe celălalt? Nu putea îngădui asta, nu va îngădui asta.

Femeia era de vină. Nu Lady Selyse, *cealaltă* femeie. Femeia roșie, cum o numise slujitoarea, de teamă să-i rostescă numele.

- Eu am să-i rostesc numele, îi spuse Cressen câinelui negru de piatră. Melisandre, *Ea*. Melisandre din Asshai, vrăjitoarea, stăpâna magiei și preoteasa a lui R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Focului și al Umbrei. Melisandre, a cărei nebulie nu trebuia lăsată să se răspândească dincolo de Piatra Dragonului.

Apartamentele lui păreau întunecate și mohorâte, după strălucirea dimineții. Cu mâini tremurătoare, bătrânul își aprinse lumânarea și o duse în camera de lucru aflată sub scara ce ducea la adăpostul corbilor, unde uleiurile, poțiunile și leacurile lui se

odihneau ordonate pe rafturi. Pe raftul de jos, în spatele unui rând de alifii așezate în vase de lut, găsi o fiolă de sticlă indigo, cam cât degetul său mic. Sticluța zornăi când o scutură. Cressen suflă stratul de praf și o duse pe masă. Lovind-o de scaun, scoase dopul și vărsă conținutul. O mulțime de cristale, nu mai mari decât niște semințe, se împrăștiară pe pergamentul pe care îl citea. Străluceau ca nestematele la lumina lumânării, atât de roșii, încât se pomeni gândindu-se că până atunci nu le văzuse niciodată cu adevărat culoarea.

Își simțea lanțul de la gât atârând greu. Atinse ușor unul dintre cristale cu vârful degetului mic. *Un lucru atât de mic să dețină puterea vieții și a morții!* Era făcut dintr-o anumită plantă care creștea doar pe insulele Mării de Jad, peste mări și țări. Frunzele trebuiau uscate și înmuiate într-o soluție de apă cu lămâie și zahăr și cu anumite mirodenii rare din Insulele Verii. După aceea puteau fi scoase, dar poțiunea trebuia îngroșată cu cenușă și lăsată să se cristalizeze. Procesul era lent și dificil, ingredientele scumpe și greu de procurat. Totuși, alchimiștii din Lys cunoșteau modul de preparare, la fel și Bărbații Fără Chip din Braavos... și maesterii ordinului său, deși despre asta nu se vorbea dincolo de zidurile Citadelei. Toată lumea știa că un maester își făurea colanul de argint când învăța arta tămăduirii – dar lumea prefera să uite că oamenii care știau cum să vindece știau și cum săucidă.

Cressen nu își mai amintea ce nume dăduseră asshaii frunzei sau otrăvitorii din Lys cristalului. În Citadelă, se numea pur și simplu *strangulator*. Dizolvat în vin, făcea ca mușchii gâtului să se strângă mai puternic ca orice pumn, închizând căile respiratorii. Se spunea că fața victimei devenea stacojie, ca mica sămânță de cristal care îi provocase moartea, dar la fel se întâmpla și când cineva se îneca cu o bucățică de mâncare.

Și chiar în noaptea asta, Lordul Stannis își va ospăta lorzii stegari, soția... și pe femeia roșie, Melisandre din Asshai.

Trebuie să mă odihnesc, îi spuse Maester Cressen, trebuie să fiu în toată puterea în seara asta. Mâinile nu trebuie să-mi tremure, nici curajul să mi se moleșească. Este un lucru îngrozitor, și totuși trebuie făcut. Dacă există zei, cu siguranță mă vor ierta. Dormise atât de

prost în ultimul timp. Un pui de somn l-ar revigora pentru greaua încercare ce va urma. Ostenit, se îndreptă clătînându-se către pat. Cu toate astea, când închise ochii, continuă să vadă lumina cometei, roșie și înfricoșătoare și foarte vie, în mijlocul întunericului din visele sale. *Poate că este cometa mea, gândi ca prin vis, chiar înainte să-l cuprindă somnul. Un semn al sângelui, prevestind crima... da...*

Când se trezi, era întuneric beznă, dormitorul lui era negru și îl dureau toate încheieturile. Cressen își ridică trupul cu greu, iar capul îi bubuia. Apucându-și bastonul, se ridică, clătînându-se, în picioare. *Atât de târziu, se gândi. Nu m-au chemat. Era întotdeauna chemat la ospete, așezat la loc de cinste, lângă Lordul Stannis. Chipul stăpânului îi juca în fața ochilor, dar nu bărbatul de acum, ci flăcăul de odinioară, stând înfrigurat în umbră, în timp ce fratele lui era scaldat în razele soarelui. Orice ar fi făcut, Robert i-o lua înainte. Bietul băiat... Trebuie să se grăbească, pentru binele lui.*

Maester găsi cristalele acolo unde le lăsase și le adună de pe pergament. Cressen nu avea inele scobite, așa cum se spunea că preferau otrăvitorii din Lys, dar înăuntrul mâneștilor largi ale hainei sale erau cusute o mulțime de buzunare, mari și mici. Ascunse semințele strangulatoare într-unul dintre astea, dădu ușa la o parte și strigă:

- Pylos? Unde ești? Neauzind niciun răspuns, strigă din nou, mai tare: Pylos! Am nevoie de ajutor.

Tot nimic. Era ciudat. Tânărul maester avea camera imediat după colț, în josul scării, de unde putea să-l audă ușor. În cele din urmă, Cressen fu nevoit să strige servitorii.

- Grăbiți-vă, le spuse. Am dormit prea mult. Probabil că la ora asta ei petrec... beau... ar fi trebuit să mă trezească. Ce s-a întâmplat cu Maester Pylos?

Trebuie să traverseze din nou galeria lungă. Vântul nopții șuiera prin ferestrele mari, încărcat de mirosul înțepător al mării. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului pâlpâiau torțe și în tabăra îndepărtată vedea sute de focuri arzând, de parcă o puzderie de stele ar fi căzut pe pământ. Sus, cometa ardea roșie și malefică. *Sunt prea*

bătrân și prea înțelept ca să mă tem de asemenea lucruri, își spuse Maester.

Ușile Sălii Mari erau așezate în gura unui dragon de piatră. Le ceru servitorilor să-l lase la intrare. Era mai bine să intre singur, nu trebuia să pară slab. Sprijinindu-se cu putere în baston, Cressen urcă șchiopătând ultimele câteva trepte și se opri dincolo de dinții porții. Doi străjeri deschiseră ușile roșii, grele, eliberând dintr-odată o explozie de zgomot și lumină. Cressen coborî în pântecele dragonului.

Peste zornăitul cuțitelor și al farfuriilor și peste murmurul surd al conversației, îl auzi pe Chip Peticit cântând: „...dansează, stăpâne, dansează, stăpâne“, acompaniat de tălângile sunătoare. Același cântec îngrozitor pe care îl cântase de dimineață. *Umbrele vin ca să rămână, stăpâne, să rămână, să rămână.*

La mesele de jos se înghesuiau cavaleri, arcași și căpitani de arme, rupând bucăți mari de pâine neagră pentru a le înmuia în tocana de pește. Aici nu se auzeau râsetele puternice sau strigătele zgomotoase care pătau onoarea altor ospete. Lordul Stannis nu îngăduia așa ceva.

Cressen își croi drum către platforma ridicată, unde lorzii stăteau împreună cu regele. Fu nevoit să-l ocolească pe Chip Peticit, care dansa în sunetul tălângilor. Bufonul nici nu-l auzi și nici nu-l văzu apropiindu-se. Sărind de pe un picior pe altul, se prăvăli peste Cressen, doborându-i toiașul din mână. Se prăbușiră amândoi, într-o harababură de mâini și de picioare, în timp ce în jurul lor se stârniră hohote de râs. Fără îndoială, era o priveliște comică.

Chip Peticit se lăbărta pe jumătate deasupra lui, cu fața mică și pestriță de bufon lipită de fața lui Cressen. Își pierduse micul coif cu coarne și tălângi.

- Sub mare, cazi în sus, zise el. Știu, eu știu, oh, oh, oh. Chicotind, bufonul se rostogoli, sări în picioare și începu să danseze.

Încercând să salveze situația, Maester schiță un zâmbet și se strădui să se ridice, dar șoldul îl durea atât de tare, încât, pentru o clipă, se temu că și l-a rupt din nou. Simți cum mâini puternice îl apucă de sub brațe și îl ridică în picioare.

- Mulțumesc, ser, murmură el, întorcându-se să vadă cine era cavalerul care îi venise în ajutor.

- Maester, spuse Lady Melisandre cu glasul ei grav, cu iz de muzică din Marea de Jad. Ar trebui să fii mai atent. Ca întotdeauna, era îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare: o rochie lungă, largă, din mătase ușoară, strălucitoare ca focul, cu mâneci lungi și tăieturi adânci în corsaj, care lăsau să se întrezărească materialul de un roșu mai închis, sângerieu, de dedesubt. La gât purta un colier roșu-auriu, mai strâns decât al oricărui maester, împodobit cu un singur rubin mare.

Părul ei nu avea nici culoarea portocalei, nici a zmeurei, pe care o avea de obicei părul oamenilor roșcați, ci pe aceea a aramei arse strălucind în lumina torțelor. Până și ochii ei erau roșii, dar avea pielea netedă și albă, nepătăată, ca spuma laptelui. Era suplă, mlădi-oasă, mai înaltă decât cei mai mulți cavaleri, cu sâni rotunzi și talia îngustă și cu fața în formă de inimă. Când se opreau asupra ei, ochii bărbaților nu se îndepărtau cu ușurință. Nici măcar ochii unui maester. Mulți spuneau că e frumoasă. Nu era frumoasă. Era *roșie* și năprasnică și *roșie*.

- Eu... îți mulțumesc, doamna mea.

- Un om de vârsta ta trebuie să se uite pe unde umblă, spuse Melisandre curtenitoare. Noaptea e întunecată și plină de spaime.

Cunoștea fraza, o rugăciune a religiei ei. *Nu contează, am o credință a mea.*

- Doar copiii se tem de întuneric, îi răspunse. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îl auzi pe Chip Peticit reluându-și cântecul:

- *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze...*

- Iată o șaradă, spuse Melisandre. Un nebun isteț și un înțelept nebun. Aplecându-se, luă coiful lui Chip Peticit de pe jos și îl așeză pe capul lui Cressen. Tălăngile sunară încet, în timp ce mica găleată îi coborî peste urechi. O coroană pe măsura colanului tău, Lord Maester, anunță ea. De jur împrejurul lor toată lumea râdea.

Cressen strânse din buze și se strădui să-și stăpânească mânia. Melisandre îl credea slab și neajutorat, dar va afla că nu e așa înainte

de sfârșitul nopții. Poate că era bătrân, dar încă era un Maester al Citadelei.

- Nu am nevoie de nicio coroană în afară de adevăr, îi spuse, scoțându-și coiful de bufon de pe cap.

- Există adevăruri în această lume care nu sunt învățate în Orașul Vechi. Melisandre se răsuci pe călcâie, într-o vâltoare de mătase roșie, și se îndreptă către masa mare, unde stăteau Regele Stannis și regina lui. Cressen îi dădu înapoi lui Chip Peticit mica găleată de tinichea cu coarne și apoi o urmă.

Maester Pylos stătea la locul lui. Bătrânul nu putu decât să se oprească și să se uite lung la el.

- Maester Pylos, zise în cele din urmă. Tu... tu nu m-ai trezit.

- Înălțimea Sa mi-a poruncit să te las să te odihnești. Pylos avu cel puțin decența să roșească. Mi-a spus că nu e nevoie de tine aici.

Cressen privi în tăcere peste mulțimea de cavaleri, căpitani și lorzi. Lordul Celtigar, bătrân și ursuz, purta o mantie împodobită cu crabi roșii, pe un fond de culoarea granitului. Chipeșul Lord Velaryon alesese o mătase verde ca marea, cu calul-de-mare alb-auriu la gât, în ton cu pletele sale lungi, blonde. Lordul Bar Emmon, aceluși băiețandru bucălat de paisprezece ani, era înveșmântat în catifea purpurie, garnisită cu blană albă de focă. Ser Axell Florent avea același aer lipsit de eleganță chiar și în veșminte din țesătură roșcată și blană de vulpe, piosul Lord Sunglass purta pietrele lunii la gât, la încheietura mâinii și pe deget, iar căpitanul din Lys, Salladhon Saan, era tot numai o strălucire de satin roșu-aprins, aur și giuvaiere. Numai Ser Davos, care era îmbrăcat simplu, într-o tunică maro și o mantie verde de lână, îi întâlni privirea, cu milă în ochi.

- Ești prea bolnav și prea năuc ca să-mi fii de folos, bătrâne. Semăna cu glasul Lordului Stannis, dar nu putea să fie, nu putea. Pylos va fi sfătuitorul meu de-acum încolo. Deja lucrează cu corbi, de când nu te mai poți urca la cuiburi. Nu am de gând să te văd murind în slujba mea.

Maester Cressen clipi. *Stannis, stăpânul meu, băiatul meu trist și posomorât, fiu pe care nu l-am avut niciodată, nu trebuie să faci asta, nu știi cât de mult am ținut la tine, cum am trăit pentru tine,*

cum te-am iubit, fără să țin seama de nimic? Da, te-am iubit, mai mult chiar decât pe Robert sau pe Renly, căci tu ai fost cel neiubit, cel care avea cel mai mult nevoie de mine. Cu toate acestea, nu spuse decât:

- Cum poruncești, stăpâne, dar... dar mi-e foame. Nu am și eu un loc la masa ta? *Lângă tine, locul meu e lângă tine...*

Ser Davos se ridică de pe bancă.

- Aș fi onorat dacă Maester ar sta aici, lângă mine, Înălțimea Ta.

- Cum dorești. Lordul Stannis se întoarce, pentru a-i spune ceva lui Melisandre, care se așezase în dreapta lui, la locul de mare cinste. Lady Selyse se afla la stânga sa, cu un licăr de zâmbet strălucitor și delicat ca giuvaierele ei.

Prea departe, gândi Cressen posomorât, privind către locul unde era așezat Ser Davos. Între contrabandist și masa de onoare se aflau jumătate dintre lorzii stegari. Trebuie să fiu mai aproape de ea dacă vreau să-i pun strangulatorul în cupă, dar cum?

Chip Peticit topăia prin preajmă, în timp ce Maester își croi încet drumul către masa lui Davos Seaworth.

- Aici mâncăm pește, zise voios bufonul, fluturând un cod întreg, ca pe un sceptru. În mare, peștii ne mănâncă pe noi. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Ser Davos se dădu la o parte să-i facă loc pe bancă.

- Ar trebui să fim cu toții îmbrăcați în haine de bufon în seara asta, spuse el posac, în timp ce Cressen se așeză, căci ceea ce suntem pe cale să facem este o nebunie. Femeia roșie a văzut victorie în flăcările ei, așa că Stannis are de gând să se impună cu orice preț. Cât de curând, s-ar putea să vedem cu toții ce a văzut Chip Peticit - mă tem că fundul mării.

Cressen își vârî mâinile în mâneci, ca și cum ar fi vrut să se încălzească. Degetele sale găsiră cocoloașele tari făcute în lână de cristale.

- Lord Stannis.

Stannis întoarce capul dinspre femeia roșie, dar cea care răspunse fu lady Selyse.

- Rege Stannis. Uiți de tine, Maester.

- E bătrân, are mintea rătăcită, îi zise ursuz regele. Ce este, Cressen? Spune ce ai de spus.

- Întrucât ai de gând să pleci pe mare, este vital să faci cauză comună cu Lordul Stark și Lady Arryn.

- Nu fac cauză comună cu nimeni, zise Stannis Baratheon.

- Nu mai mult decât face lumina cauză comună cu întunericul. Lady Selyse îi luă mâna.

Stannis clătină din cap.

- Cei din neamul Stark caută să-mi fure jumătate din regat, întocmai cum cei din neamul Lannister mi-au furat tronul, iar fratele meu iubit, săbiile, avutul și cetățile care îmi aparțin de drept. Sunt cu toții niște uzurpatori și sunt cu toții dușmanii mei.

L-am pierdut, gândi Cressen disperat. Numai de s-ar putea apropia cumva de Melisandre fără să fie văzut... Avea nevoie să ajungă doar o clipă la cupa ei.

- Ești moștenitorul de drept al fratelui tău Robert, adevăratul Stăpân al celor Șapte Regate și Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, spuse el cu disperare, dar chiar și așa, nu poți spera să învingi fără aliați.

- Are un aliat, spuse Lady Selyse. R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării și al Umbrei.

- Zeii sunt aliați nesiguri, în cel mai bun caz, insistă bătrânul, iar *acela* nu are nicio putere aici.

- Crezi că nu? Când Melisandre își întoarce capul, rubinul de la gâtul ei captă lumina și, pentru o clipă, străluci parcă la fel de puternic precum cometa. Dacă ai de gând să vorbești asemenea prostii, Maester, ar trebui să-ți porți din nou coroana.

- Da, fu de acord Lady Selyse. Coiful lui Chip Peticit. Ți se potrivește de minune, bătrâne. Puneți-l din nou, îi poruncesc!

- În mare, nimeni nu poartă pălării, spuse Chip Peticit. Știu, eu știu, oh, oh, oh!

Ochii Lordului Stannis erau umbriți sub fruntea grea, gura îi era încleștată, în timp ce maxilarul îi tremura încet. Întotdeauna scrâșnea din dinți când era furios.

– Bufonule, mârâi în cele din urmă, doamna mea poruncește. Dă-i lui Cressen coiful tău.

Nu, gândi bătrânul maester, acesta nu ești tu, nu este felul tău de a fi, tu ai fost mereu drept, mereu aspru, dar niciodată crud, niciodată nu ai înțeles batjocura, după cum nu ai înțeles râsul.

Chip Peticit se apropie dansând, cu tălăngile sunând, *ding-dang-dong, ding-dong, ding-dang-dong*. Maester rămase tăcut, în timp ce bufonul îi așeză coiful cu coarne pe frunte. Cressen își plecă creștetul sub greutatea lui. Tălăngile sunară.

– Poate că ar trebui să-și cânte sfaturile de-acum încolo, spuse Lady Selyse.

– Mergi prea departe, femeie, zise Lordul Stannis. E un om bătrân și m-a slujit bine.

Și te voi sluji până la sfârșit, scumpul meu stăpân, bietul meu fiu singuratic, gândi Cressen, găsind dintr-odată calea: Cupa lui Ser Davos se afla în fața lui, încă pe jumătate plină cu vin roșu, sec. Găsi o bucată de cristal dur în mâneca sa, o strânse cu putere între degetul mare și arătător, în timp ce se întinse după cupă. *Cu mișcări line, agile, nu am voie să băjbâi acum,* se rugă, și zeii fură îndurători. Într-o clipită, degetele îi erau goale. Mâinile nu îi fuseseră atât de sigure de ani de zile și nici pe jumătate atât de agile. Davos văzu, dar nimeni altcineva, era sigur. Cu cupa în mână, se ridică în picioare.

– Poate că am fost un prost. Lady Melisandre, vrei să bei o cupă de vin împreună cu mine? O cupă în onoarea zeului tău, a Stăpânului Luminii. O cupă în cinstea puterii sale!

Femeia roșie îl privi cu atenție.

– Dacă dorești...

Simțea privirea tuturor ațintită asupra lor. Davos îl înhăță în timp ce părăsea banca, apucându-l de mânecă cu degetele pe care Lordul Stannis i le scurtase.

– Ce faci? șopti el.

– Ceva ce trebuie făcut, răspunse Maester Cressen, pentru binele acestui ținut și pentru sufletul stăpânului meu. Se eliberă de mâna lui Davos, vărsând în grabă o picătură de vin.

Melisandre îl întâmpină lângă masa de onoare, cu toți ochii ațintiți asupra lor. Dar Cressen o vedea numai pe ea. Mătase roșie, ochi roșii, rubinul roșu de la gât, buze roșii, curbate într-un zâmbet vag, în timp ce-și așeza mâna deasupra mâinii lui, în jurul cupei. Pielea ei era fierbinte, febrilă.

– Nu e prea târziu să verși vinul, Maester.

– Nu, șopti el cu glas răgușit. Nu!

– Cum dorești. Melisandre din Asshai luă cupa din mâinile lui și bău pe îndelete. Când i-o oferii înapoi, mai era doar o jumătate de înghițitură de vin.

– Iar acum tu.

Mâinile lui Cressen tremurau, dar se îmbărbătă. Un maester al Citadelei nu trebuia să se teamă. Simțea acreala vinului pe limbă. Lăsă cupa goală să-i cadă din mâini, spărgându-se pe podea.

– El are *cu adevărat* putere aici, Maester. Iar focul purifică. La gâtul ei, rubinul arunca sclipiri roșietice.

Cressen încercă să răspundă, însă cuvintele i se opriră în gât. Tusea lui deveni un șuierat îngrozitor, în timp ce se chinuia să respire. Degete de fier i se strânseseră în jurul gâtului. Când se prăbuși în genunchi, încă își scutura capul, negându-i puterea, negându-i vraja, negându-i zeul. Iar tălăngile îi căzură între coarne, cântând *nebun, nebun, nebun*, în timp ce femeia roșie îl privea cu milă, cu flăcările lumânării dansând în ochii ei roșii, roșii.